

دانشگاه شاهرود

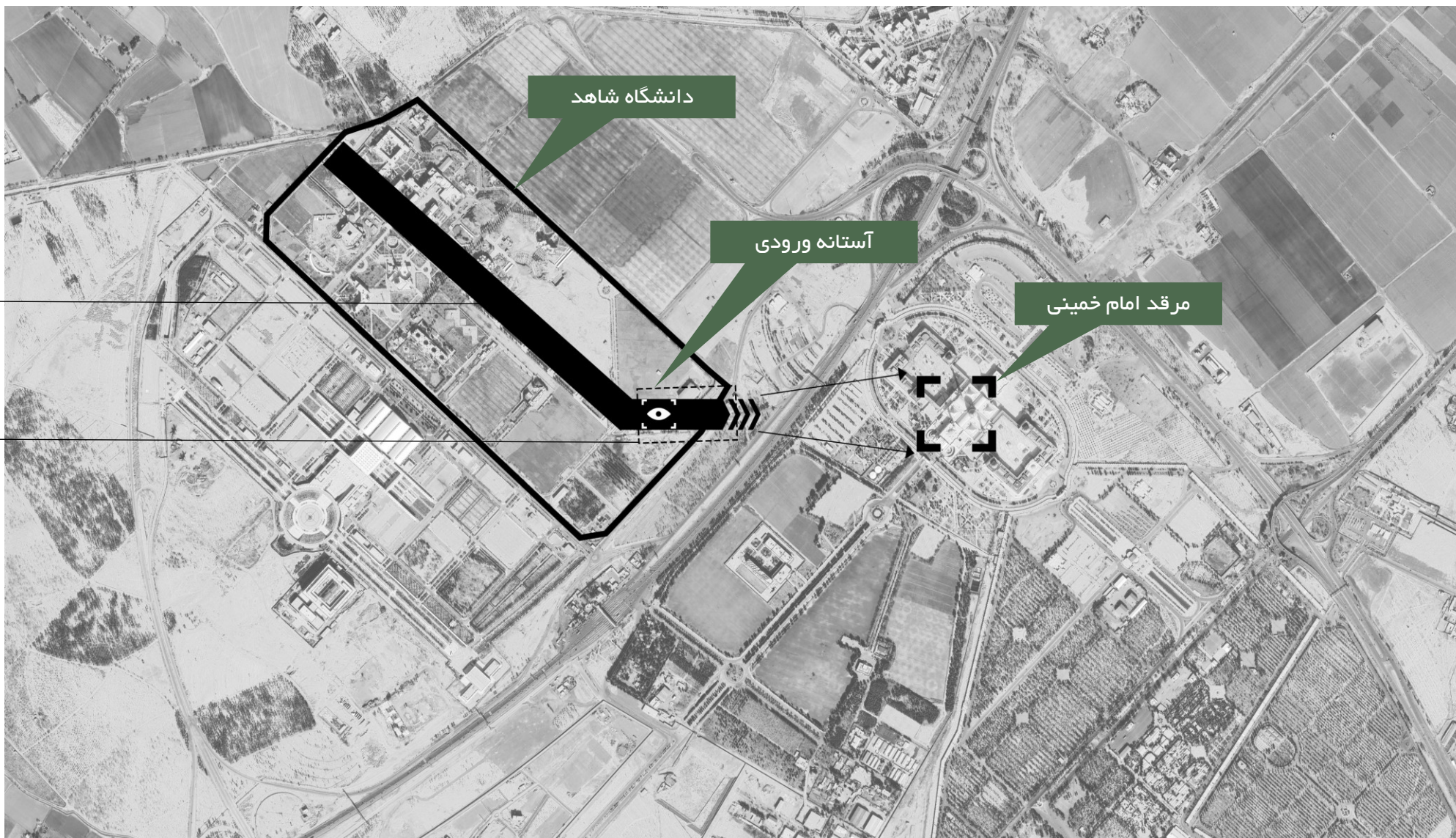
مسابقه طراحی سر در دانشگاه شاهد

سردر؛ فراتر از یک قاب عبور

نقش

- نشانه شهری
- مرز ورود
- نقطه کنترل
- آستانه هویتی
- محل مکث و جهت‌یابی
- آغاز تجربه ورود به دانشگاه

خوانش بستر در نسبت با افق معنایی پیرامون

دانشگاه شاهد

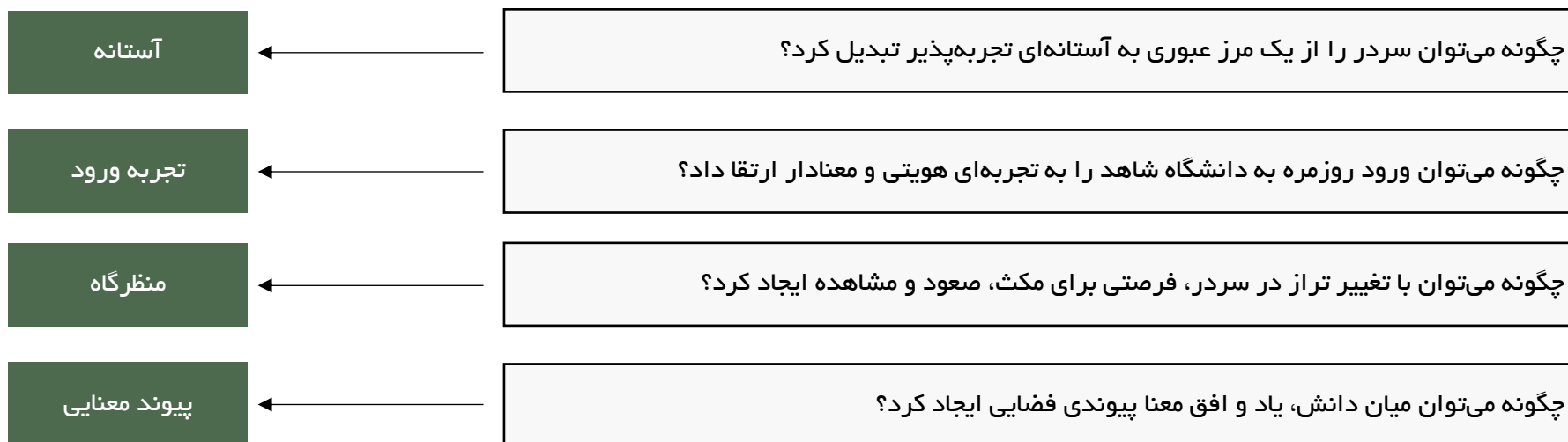
آستانه ورودی

مرقد امام خمینی

ساختار خطی دانشگاه

تغییر جهت با احترام به
مرقد امام خمینی

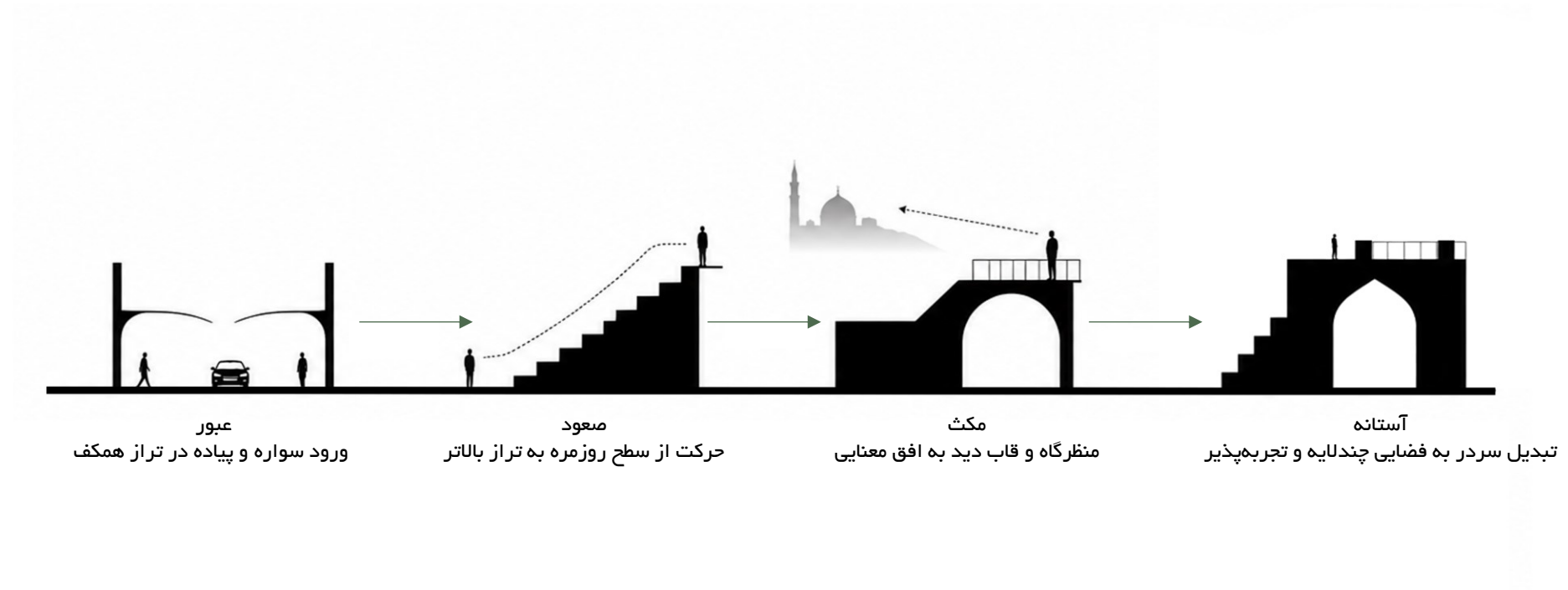
موقعیت سردر در نسبت با
مرقد امام خمینی (ره)،
امکان تعریف ورودی را
به عنوان نقطه‌ای برای
جهت‌گیری ذهنی و مکث
فراهم می‌کند. در این نگاه،
سردر علاوه بر مرز ورود به
دانشگاه، نقطه‌ای برای اتصال
میان دانش، یاد و افق معنایی
پیرامون است.

شکل‌گیری ایده ایوان شاهد

ورودی دانشگاه، نخستین نقطه مواجهه با هویت تاریخی، فرهنگی و معنایی آن است. از آنجا که دانشگاه شاهد برآمده از فرمان تاریخی امام خمینی (ره) برای رسیدگی به امور فرهنگی و تحصیل فرزندان شهدا، آزادگان، مفقودان و جانبازان است؛ در این طرح، سردر به مثابه آستانه‌ای معنایی تعریف شده است؛ حضور مرقد امام خمینی (ره) در افق پیرامونی سایت، این امکان را فراهم می‌سازد که ورودی دانشگاه به نوعی رواق معاصر تبدیل شود. در تراز بالاتر، صعود به **ایوان شاهد**، امکان مکث و مشاهده را فراهم می‌کند. این صعود کوتاه، ورود را از یک حرکت صرفاً عملکردی به تجربه‌ای تأملی تبدیل می‌کند؛ گویی مخاطب پیش از ورود به دانشگاه، **لحظه‌ای در نسبت با منشأ تاریخی و معنایی آن** قرار می‌گیرد.

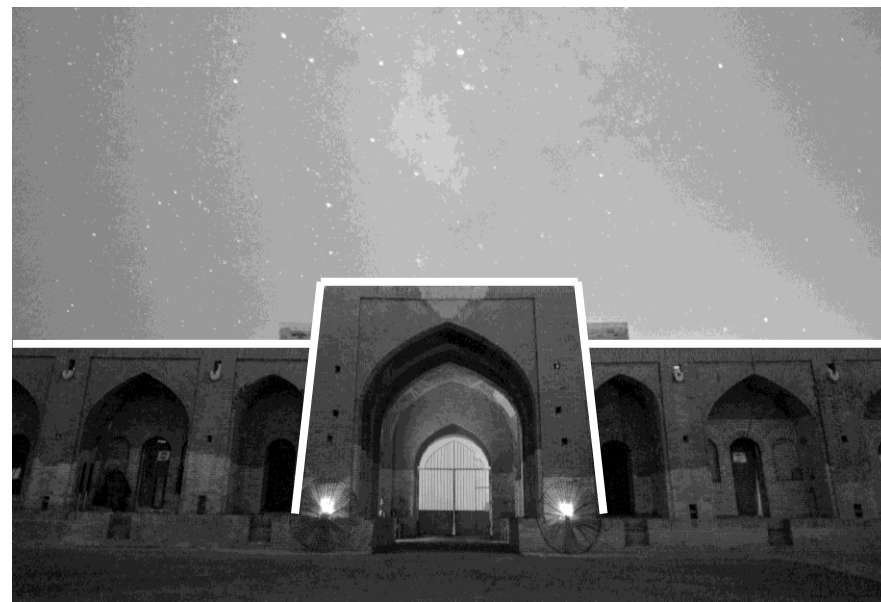
طرح، سردر را از یک عنصر دوبعدی به یک فضای چندلایه تبدیل می‌کند. در تراز همکف، عبور و کنترل سامان می‌یابد؛ در تراز بالاتر، صعود کوتاه به مکث و مشاهده تبدیل می‌شود. به این ترتیب، ورود به دانشگاه شاهد از یک عبور سریع به تجربه‌ای فضایی و معنادار ارتقا می‌یابد.

روند تکوین فرم

ایده‌ی طرح از بازخوانی مفهوم **پیش‌طاق** در معماری ایرانی شکل گرفته؛ عنصری که ورودی را از یک مرز ساده و تخت به فضایی نیمه‌باز، شاخص و سلسله‌مراتبی تبدیل می‌کرد. پیش‌طاق معمولاً با **ارتفاعی بیشتر از سایر اجزای نما** شکل می‌گرفت تا علاوه بر تأکید بر اهمیت فضای ورودی، موقعیت آن را در بدنه بنا و در مقیاس شهری آشکار کند.

در طرح سردر دانشگاه شاهد، این ویژگی به‌صورت معاصر بازتعریف شده است. **حجم مرکزی و قوس اصلی، با ارتفاع و مقیاسی برجسته‌تر نسبت به بدنه‌های جانبی،** الگو گرفته از مفهوم پیش‌طاق هستند و ورودی اصلی دانشگاه را از فاصله دور قابل تشخیص می‌سازد. این ارتفاع بیشتر، اهمیت ورود به دانشگاه را نمایش می‌دهد و سردر را به نشانه‌ای شاخص در لبه تبدیل می‌کند.

روند تکوین فرم

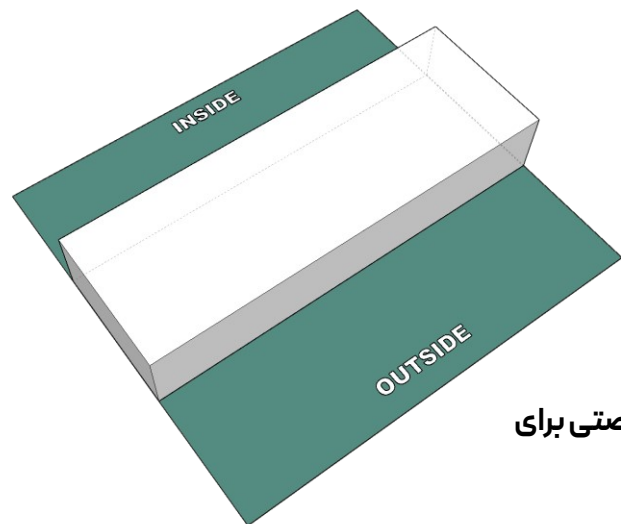
ورودی‌های پیاده با الهام از مفهوم **ساباط** در معماری ایرانی طراحی شده‌اند؛ فضایی نیمه‌پوشیده که عبور را به تجربه‌ای آرام، سایه‌دار و تدریجی تبدیل می‌کند.

در این طرح، ورودی‌های پیاده در دو سوی سردر به‌عنوان فضاهایی کوچک‌تر، انسانی‌تر و آرام‌تر نسبت به دهانه اصلی سواره تعریف شده‌اند. قوس‌های جانبی، عمق فضایی و سایه ایجاد می‌کنند و همانند ساباط، کاربر را از فضای باز و پرتحرک بیرونی به فضای **کنترل‌شده** و **آرام** ورودی هدایت می‌نمایند. این فضاها نه صرفاً مسیر عبور، بلکه آستانه‌هایی برای کاهش سرعت، تشخیص مسیر، کنترل ورود و **تجربه مقیاس انسانی** دانشگاه هستند.

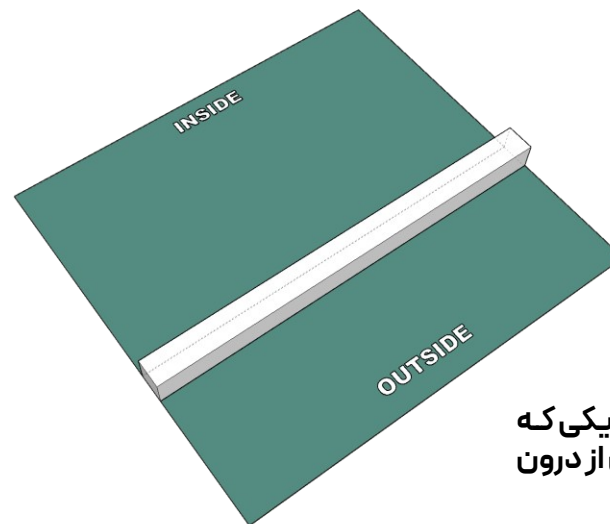
طرح پیشنهادی، سردر دانشگاه شاهد را، از یک عنصر صرفاً عملکردی به یک آستانه چندلایه تبدیل می‌کند. در این طرح، ورود، کنترل، صعود، مکث و منظر در یک ساختار واحد ادغام شده‌اند. سردر در مقیاس شهر به‌عنوان نشانه‌ای خوانا عمل می‌کند، در مقیاس انسان تجربه‌ای آرام و قابل مکث می‌سازد و در سطح معنایی از طریق قاب‌بندی، دید به افق معنایی پیرامون، به پیوندی میان دانش، یاد و معنا – افق مرقد امام خمینی(ره) – تبدیل می‌شود.

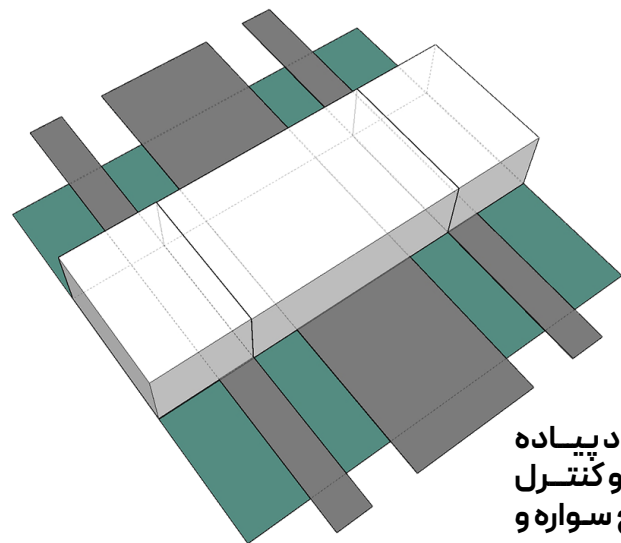
روند تکوین فرم

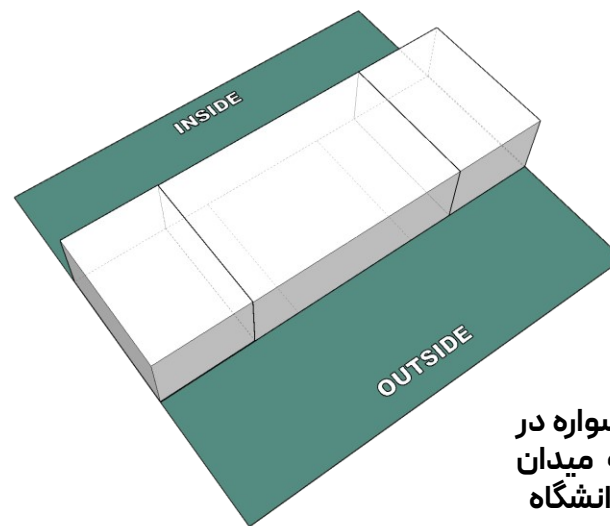
ورودی به مثابه فضا. فرصتی برای
مکث و تجربه.

ورودی به مثابه مرز باریکی که
جداکننده فضای بیرون از درون
دانشگاه است.

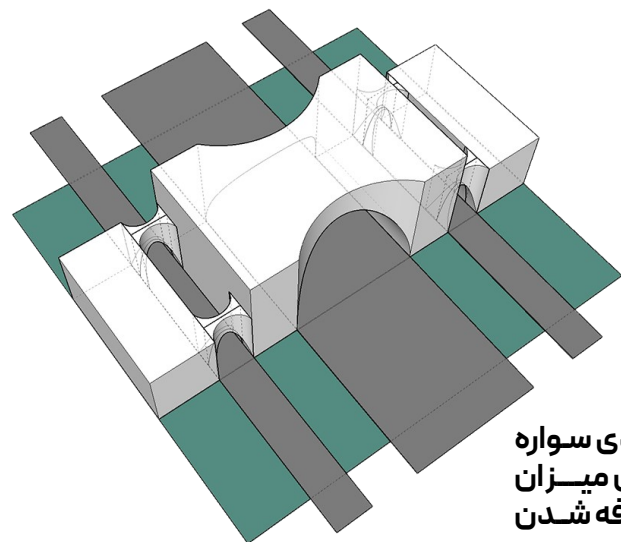

تفکیک عملکردی ورود پیاده
(آقایان و خانم ها) و کنترل
مربوطه و ورود و خروج سواره و
کنترل مربوط به آن

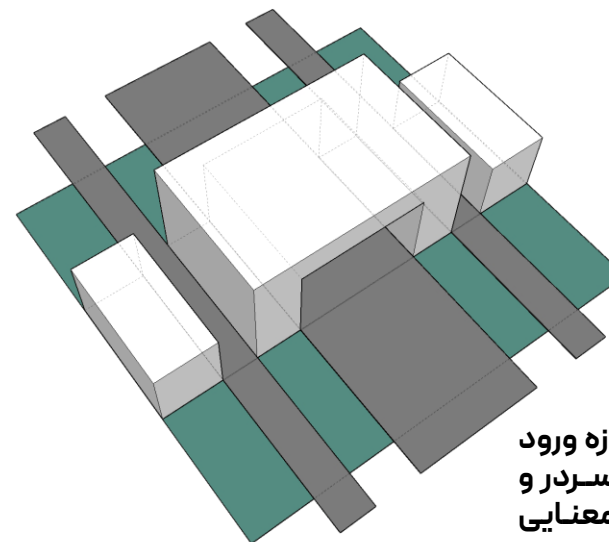

قرارگیری ورود و خروج سواره در
آکس مرکزی با توجه به میدان
ترافیکی داخل محوطه دانشگاه

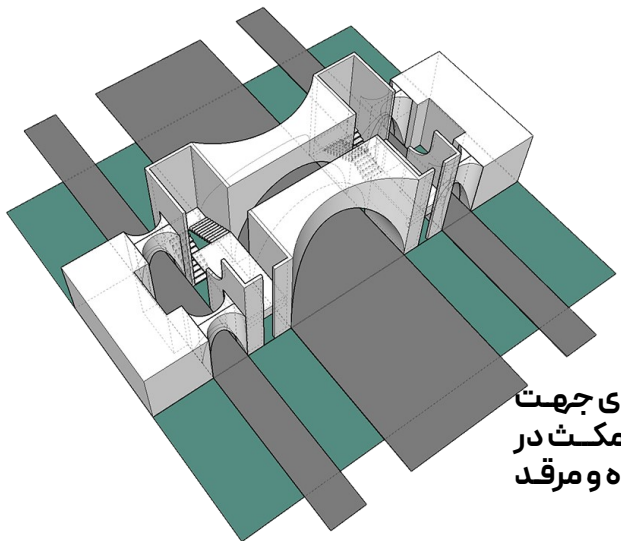
روند شکل‌گیری فرم

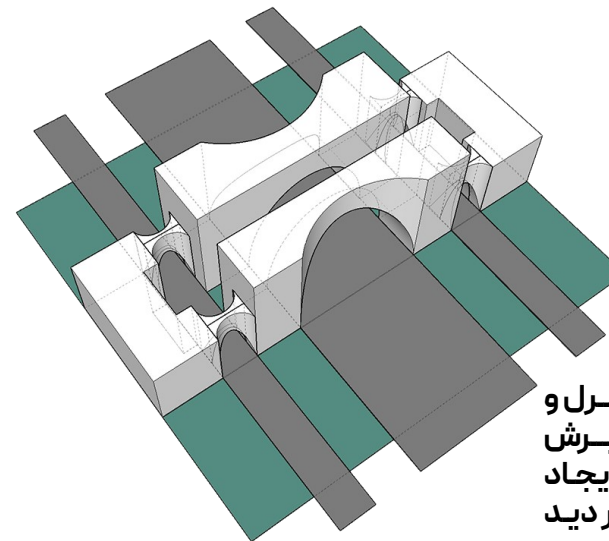
برش حجم دروازه ورودی سواره
در دو وجه و افزایش میزان
دعوت‌کنندگی و اضافه شدن
طاق‌های ورودی پیاده جهت
تعریف ورودی و سایه اندازی

افزایش ارتفاع دروازه ورود
سواره، شاخص شدن سردر و
تعریف تراز عملکردی و معنایی
جدید

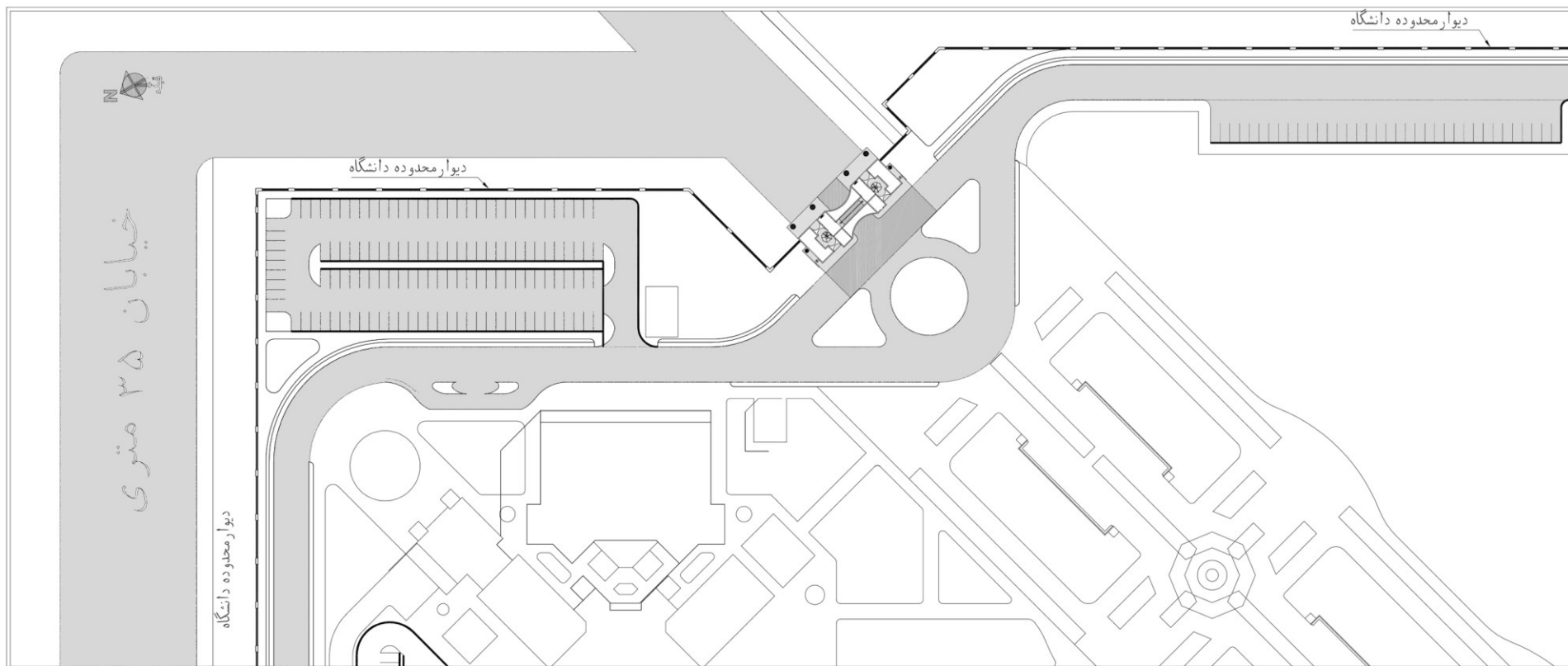

جانمایی ارتباط عمودی جهت
دسترسی به فضای مکتب در
ارتفاع با منظر دانشگاه و مرقد
امام خمینی

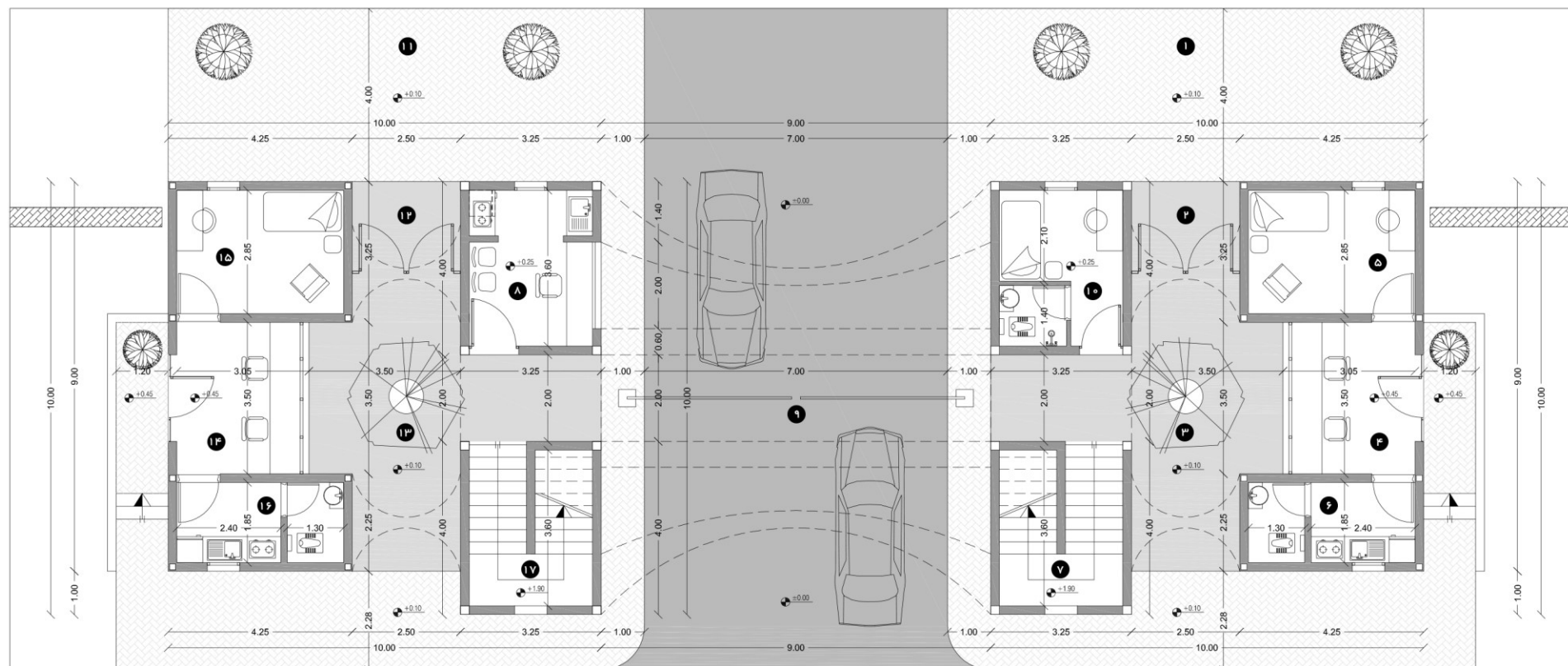

عقب‌نشینی فضای کنترل و
ایجاد فضای تقسیم و برش
طولی دروازه سواره جهت ایجاد
دسترسی و باز کردن کریدور دید
و بازی نور و سایه

سایت پلان مقیاس: ۱/۱۰۰۰

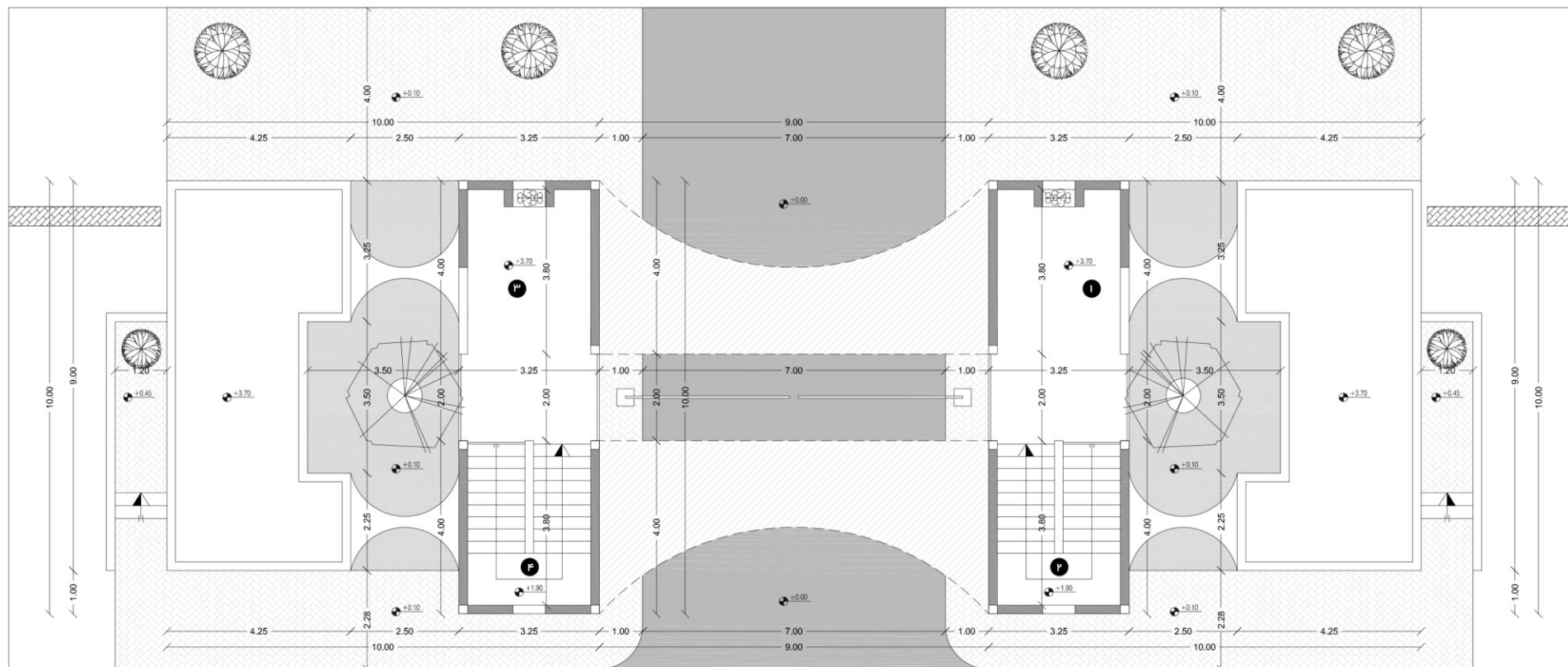

پلان همکف مقیاس: ۱/۱۰۰

- ۱- فضای پیش ورودی بانوان
- ۲- ورودی بانوان
- ۳- حیاط تقسیم
- ۴- کنترل
- ۵- استراحت پرسنل
- ۶- آبدارخانه و سویس بهداشتی
- ۷- ارتباط عمودی
- ۸- کنترل و نگهبانی سواره
- ۹- گیت
- ۱۰- استراحت نگهبانی سواره
- ۱۱- فضای پیش ورودی آقایان
- ۱۲- ورودی آقایان
- ۱۳- حیاط تقسیم
- ۱۴- کنترل
- ۱۵- استراحت پرسنل
- ۱۶- آبدارخانه و سویس بهداشتی
- ۱۷- ارتباط عمودی

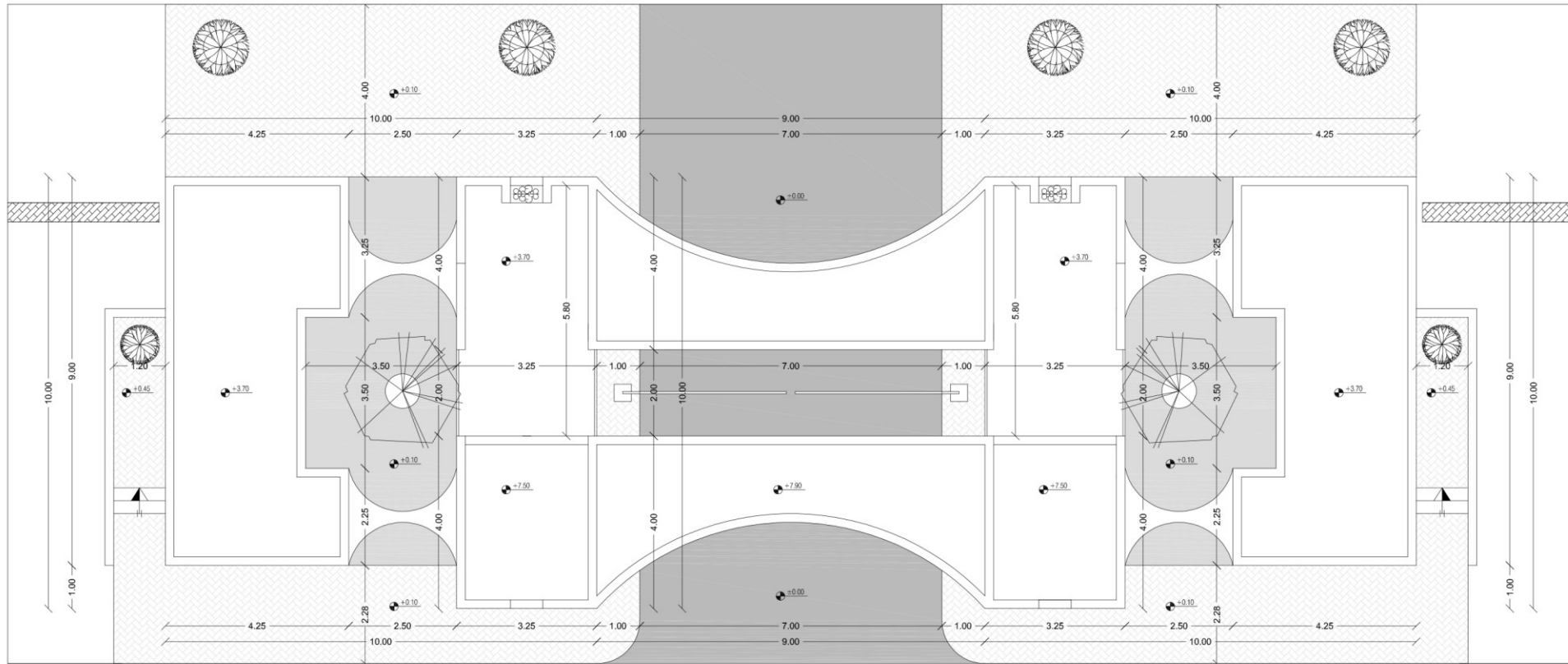
پلان طبقه اول مقیاس: ۱/۱۰۰

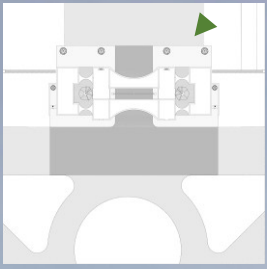

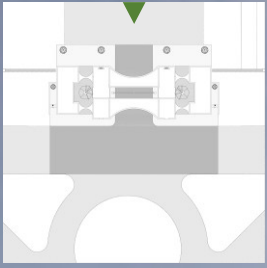
- ۱- ایوان شاهد (بانوان)
- ۲- ارتباط عمودی
- ۳- ایوان شاهد (آقایان)
- ۴- ارتباط عمودی

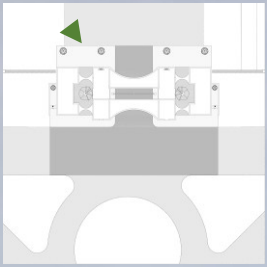
پلان بام

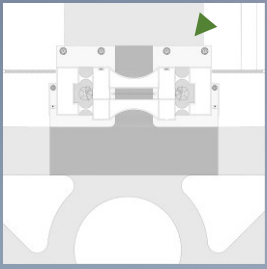
مقیاس: ۱/۱۰۰

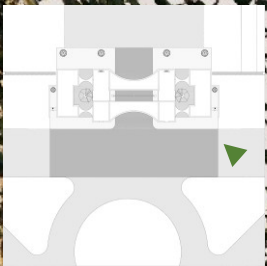

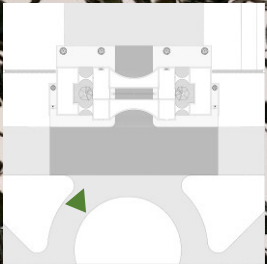

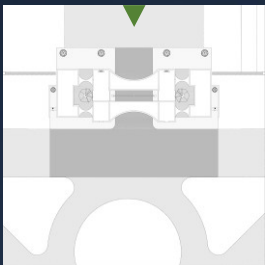

ورودی آقایان
MEN ENTRANCE

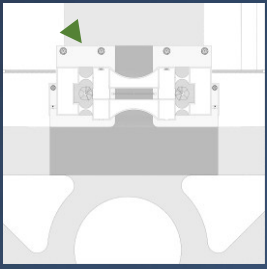
ورودی خانمها
WOMEN ENTRANCE

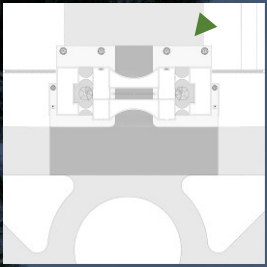

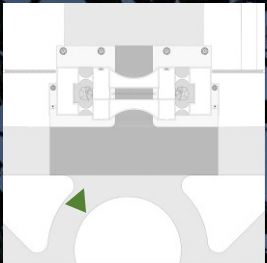

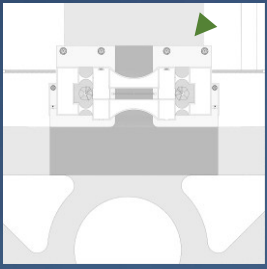
در طراحی نورپردازی، ورودی‌های پیاده و ورودی سواره با استفاده از «وال‌واشر» مورد تأکید قرار گرفته‌اند تا عمق قوس‌ها، لایه‌های سردر و کیفیت آستانه‌ای فضا در شب خواناتر شود. این شیوه نورپردازی، ضمن تقویت سایه‌روشن بدنه‌ها، مسیرهای ورود را مشخص کرده و حضور سردر را به‌عنوان نشانه‌ای شاخص و دعوت‌کننده در مقیاس شهری و انسانی تقویت می‌کند.

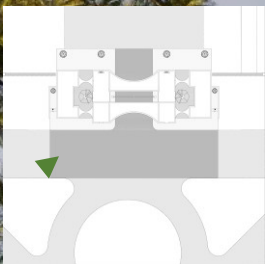
ترکیب مصالح

آجر زرد

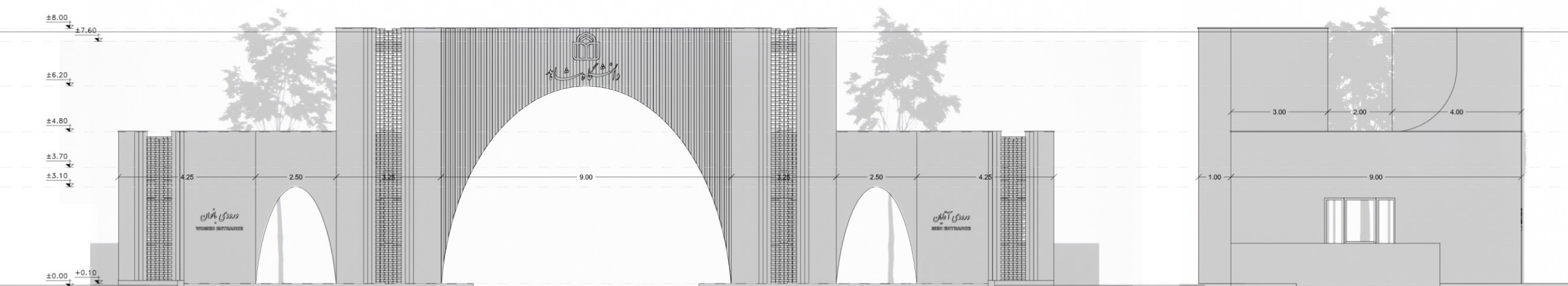
فلز تیره برای جزئیات

آجر مشبک

کاشی لعابی سبز

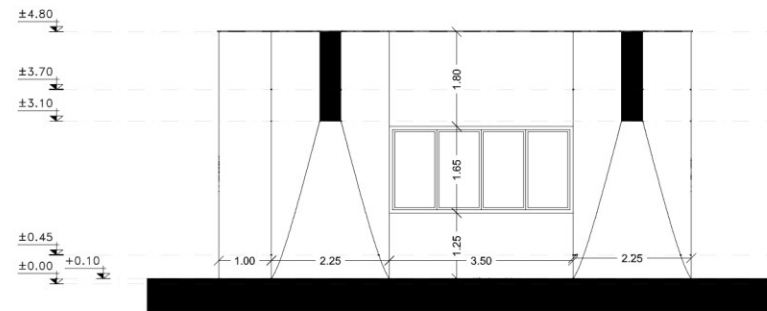

مصالح طرح با هدف ایجاد تعادل میان وقار دانشگاهی، ماندگاری و هویت ایرانی انتخاب شده‌اند. بدنه‌های اصلی با آجر زرد رنگ همخوان با شخصیت معماری غالب دانشگاه شکل می‌گیرند و نور گرم در شب، کیفیت آستانه‌ای سرد را تقویت می‌کند. تأکیدهای رنگی محدود، بدون غلبه بر فرم، لایه‌ای از معنا و خاطره را به بنا می‌افزایند.

نمای شرقی مقیاس: ۱/۱۰۰

نمای شمالی مقیاس: ۱/۱۰۰

برش عرضی مقیاس: ۱/۱۰۰

